

— den højtærede Finansminister sagde: højst forskellige Meninger — i Kommissionen til en fælles Indstilling. Men medens jeg ikke har Lovord nok for Kommissionens Arbejde, der virkelig er et videnskabeligt Arbejde af stor Værdi, saaledes at man kun kan beklage, at det ikke bliver tilstrækkelig læst af Rigsdagens Medlemmer — den højtærede Minister antydede, at der var meget faa af dem, der havde læst det; jeg hører til dem, der have haft den Nydelse at studere dette Værk —, maa jeg sige, at Resultatet tilfredsstiller mig ikke i samme Grad, som det har tilfredsstillet den højtærede Finansminister, der har sluttet sig til Kommissionens Indstilling; og andre Medlemmer i Folketinget og Landstinget, der ligeledes synes at være tilfredse med, hvad der her foreligger.

Den højtærede Minister har allerede sagt, at med Hensyn til disse Afgifter, der paahvile forskellige af Landets Borgere, og som disse have klaget over og føle som en Uret, har Kommissionens Arbejde fastslaaet, at der her ikke er Tale om nogen Uret, at der ikke findes noget retligt Krav hos de afgiftsydende paa enten at blive fri for disse Afgifter eller faa dem nedsatte, lettede, hvad man nu vil kalde det. Den højtærede Finansminister ytrede en vis Glæde over, at dette retlige Krav nu var absolut afkræftet gennem Kommissionens Betænkning. Men hvad kan denne Glæde hjælpe, hvad kan dette Synspunkt overhovedet hjælpe, naar man samtidig i Virkeligheden opfylder Kravet, skønt det ikke er retlig begrundet? Man fastslaar, at Afgifterne med fuldstændig Ret opkræves af Staten, og samtidig erklærer man, at Staten alligevel skal give Afkald, helt eller delvis, paa denne Indtægt. Og hvorfor? Fordi der skal være et moralsk Hensyn, et Billighedshensyn, der taler derfor. Der skal være vist Haardhed ved tidligere Overenskomster, sluttede med de paagældende Folk, dem, der altsaa have enten købt eller arvefæstet sig Ejendommene og derved have faaet paalagt disse Afgifter. Naar man gennemgaar Kommissionens Betænkning, vil man se, at medens det falder den let at vise, at der intet retligt Krav er, falder det den overordentlig vanskeligt at gøre gældende, at i Virkeligheden nogen Sinde moralske Hensyn ere blevne krænkede ved disse Overenskomster. Det er umuligt at gennemgaa Overenskomsternes Enkeltheder — det er oven i Købet umuligt af den Grund, at der neppe vilde være tilstrækkelig Opmærksomhed derfor

—, men jeg vil blot henvise ærede Medlemmer til det Afsnit, der gælder den meget omtalte Høhovertafgift. Man vil der se, at Kommissionen for det første naturligvis afgør, at der intet som helst retligt Krav er paa at faa Nedsættelse af denne Afgift indrømmet af Staten, men at den dernæst siger, at det er udelukket at fremsætte et rationelt begrundet Forslag om Nedsættelsens Størrelse. Man kan overhovedet ikke fremsætte noget Forslag, der er begrundet af Fornuftshensyn, naar Talen bliver om Afgiftens Nedsættelse. Hvorfor? Fordi „det beror paa et Skøn, om de paagældende Arvefæstere overhovedet have noget billigt Krav paa en Nedsættelse“. Om denne Afgift foreligger der en overordentlig fyldestgørende historisk Udredning, men det siges altsaa der, hvor man kommer til Spørgsmaalet om Afgiftens Nedsættelse, at det er dog et Spørgsmaal, om de paagældende Arvefæstere overhovedet have noget billigt Krav paa Nedsættelse. Naar dette er Tilfældet, saa er der dog vist megen Grund for Rigsdagen til at tage under Overvejelse, om man skal gaa ind paa denne Nedsættelse eller ej.

Men jeg tør ikke udbrede mig stærkt paa dette Punkt og om de forskellige Spørgsmaal, der foreligger ved de forskellige Afgifter; jeg vil kun sige i Almindelighed, at hvad man saa vilde gøre paa et andet Tidspunkt, om man da vilde inddrage sig paa at give Afkald paa den Art Indtægter, her er Tale om, vil det dog være det urimeligste Tidspunkt, nu at give Afkald paa en Indtægt, naar Staten har al mulig Brug for de Indtægter, den har; og desuden paa alle Maader søger ved nye Skatter at skaffe sig nye Indtægter. Hvor kan man, og hvor kan Finansministeren — det forstaar jeg endnu mindre — i samme Øjeblik, som han søger saa ivrigt efter nye Indtægter, give Afkald paa gamle, naar der — det maa stadig fremhæves, og det er ogsaa blevet fremhævet af den højtærede Finansminister — slet ingen Retskrav findes hos dem, der skulle svare Afgiften og altsaa skaffe Staten Indtægt, paa at faa denne Afgift enten nedsat eller lempeligt afløst! Et året Medlem (Piper), der talte for Højre, sagde, at det, som rimeligvis begrundede denne Kommissions Nedsættelse og Forslagets Fremkomst, var det, at de gamle Skatter i sin Tid vare blevne ophævede, og nu vilde man ogsaa gaa til andre Afgifters Ophævelse. Men gamle Skatter, det var jo noget helt andet; de paagældende Ydelser vare noget, som paahvilede Borgerne som Skat; men her er